

последнего. Первое отражает деятельностную природу преследования, второе – структурно-функциональную. Политико-дискриминационное преследование дифференцировано на целерациональное, ценностнорациональное и корпоративно-традиционное.

Ключевые слова: политическое преследование, дискриминация, деятельность, преступность, политика, функция.

ORLOV Y. V. THE POLITICAL PERSECUTION AS A SOCIAL AND LEGAL PHENOMENON: CRIMINOLOGICAL ASPECT

In order to determine the social and legal nature, the concept and types of political persecution, as well as realizing a short criminological analysis of the features of its reconstitution the author has studied political persecutions as important in criminology factors and forms of reconstitution of political crime.

The object of the study was political persecution as a social and legal phenomenon. Research methodology is represented by three levels of cognition. Epistemological tools of dialectical determinism are used on the philosophical level. A number of methods of formal logic and comparison, modeling are used on general and scientific level. Not included sociological observation, content analysis of mass media materials, media, litigation, expert evaluations are used on special and scientific level.

Under political persecution the author has suggested to understand activity that is based on using legal and / or illegal diverse, functionally joint measures of impact on a person (or group of people), which are united by political or politically conditioned purpose and which entail social encumbrance and / or cause physical, moral or material damage. This concept encompasses political and legal, political and discriminatory persecution.

In the narrow, behavior understanding political and discriminatory persecution appears as a kind of political persecution that is a manifestation of discrimination of an individual or groups on the basis of their political activity or political views of certain content. Depending on the specific internal determination political and discriminatory persecution is differentiated into instrumentally rational, value and corporate commonly accepted.

Broadly, according to structural and functional sense political and discriminatory persecution is a tool for constructing public and political thought or control in the sphere of political and corporate management, which is used to preserve the stability of the political situation and / or consolidation of political forces and / or provision of its local dominance in the political confrontation.

Keywords: political persecution, discrimination, activity, crime, politics, function.

УДК 351.755(477)

О. Ю. ПРОЦКИХ,

кандидат юридичних наук,

викладач-методист факультету з підготовки працівників ОВС

навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання

Харківського національного університету внутрішніх справ

ПИТАННЯ ВСТАНОВЛЕННЯ ОСОБИ В ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Викладено напрямок удосконалення адміністративної діяльності Національної поліції України, пов'язаний зі створенням досконалих методів і форм правового регулювання та забезпечення ефективності її діяльності щодо встановлення особи.

Ключові слова: встановлення особи, адміністративна діяльність, Національна поліція України

Protskykh, O.Y. (2015), "The issue of identification of a person within the activities of the National Police of Ukraine" ["Pytannia vstanovlennia osoby v diialnosti Natsionalnoi politsii Ukrainy"], *Pravo i Bezpeka*, No. 2, pp. 126–132.

Постановка проблеми. Для успішного вирішення основних завдань Національної поліції України потрібне оперативне і точне встановлення окремих учасників правових відносин. Це обумовлює необхідність дослідження самого поняття встановлення особи, а також удоскона-

лення методів і форм правового регулювання для забезпечення ефективної діяльності поліції щодо встановлення особи.

Стан дослідження. Для вирішення визначеної проблеми нами проаналізовані праці В. Б. Авер'янова, О. М. Бандурки, Д. М. Бахраха,

Ю. П. Битяка, І. П. Голосніченка, Є. В. Додіна, Д. П. Калаєнова, С. В. Ківалова, О. П. Ключниченка, Л. В. Ковалюк, В. К. Колпакова, А. Т. Комзюка, С. О. Кузніченка, О. І. Остапенка, Л. І. Пригари, О. Ю. Салманової, В. П. Тимошука, М. М. Тищенко, В. К. Шкарупи та інших, які присвячені дослідженню питання адміністративної діяльності правоохоронних органів.

Метою статті є оптимізація діяльності нещодавно створеної Національної поліції України, що обумовлює актуальність і важливість глибокого дослідження проблем адміністративно-правового регулювання забезпечення ефективної діяльності її структурних підрозділів щодо встановлення особи відповідно до Конституції України, законів України та підзаконних нормативних актів.

Виклад основного матеріалу. У Конституції України зазначено, що «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави [1, с. 3]. Гарантії забезпечення цієї конституційної норми покладено на правоохоронні органи держави, зокрема на Національну поліцію як центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку. Крім цього основними завданнями Національної поліції є реалізація державної політики у сфері протидії злочинності та надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги (поліцейських послуг) [2]. Як бачимо, зі створенням нової структури органів внутрішніх справ – Національної поліції – виникає потреба наукового і правового визначення окремих форм регулювання її діяльності. Це стосується як нововведень на кшталт більш точного розуміння поняття термінів «поліцейські послуги» або «публічний порядок», так і тих, що уже тривалий час використовуються у правових механізмах діяльності правоохоронних органів України, але сутність яких має дискусійне значення.

У дослідників історичного розвитку адміністративного права від поліцейського до адміністративного свого часу також виникало питання понятійних визначень. Як справедливо

вказав В. Б. Авер'янов, віддаленість тих чи інших суспільних інститутів від нашого часу зумовлює потребу уточнення наукової термінології. Без з'ясування термінів, які використовувалися поліцейстами, пояснити суть поліцейського права складно [3, с. 13].

У сучасних умовах діяльність Національної поліції щодо забезпечення прав та свобод людини відповідно до законодавства, повинна мати чітку узгодженість із нормами права. У свою чергу нормативне регулювання має створюватися згідно з правилами юридичної техніки щоб бути зрозумілим, конкретно визначати права та обов'язки суб'єктів правовідносин без його суб'єктивного трактування в порядку правозастосування.

Так, Л. І. Пригара висловлює думку, що мова, стиль та термінологія актів правозастосування мають відповідати певним вимогам юридико-технічного характеру та переважно мати форму кліше, за допомогою яких суб'єкт правозастосування точно і однозначно визначає правозастосовні дії, правовідносини, а також формулює судження юридичного характеру [4, с. 16].

Розділ IV закону України «Про Національну поліцію» містить норми, що чітко визначають повноваження Національної поліції, які є «новелою» у порівнянні з нормативно-правовим регулюванням діяльності міліції та інших правоохоронних органів України. Незважаючи на це, як і в діяльності решти правоохоронних органів, успішність реалізації Національною поліцією своїх повноважень при вирішенні конкретних завдань обумовлена необхідністю здійснення дій щодо встановлення особи – фізичної чи юридичної. За таких умов залишається особливо актуальним вдосконалення теоретичного і нормативно-правового регулювання діяльності Національної поліції щодо встановлення особи, без чого неможливою є реалізація багатьох її завдань та повноважень, оскільки встановлення особи є однією з ключових ланок як оперативного-розшукового, слідчо-криміналістичної та адміністративної діяльності Національної поліції України.

Попередні теоретичні дослідження поняття «встановлення особи» на прикладі діяльності міліції сьогодні залишились без особливих змін, так і не отримали свого нормативного закріплення, воно трактується як різновид юридичної діяльності, що полягає в єдності процесів пізнання юридично значущої інформації про особу та її використання в інтересах служби відповідно до Конституції України, законів України та підзаконних нормативних

актів. Об'єктом цієї діяльності є юридично значуща інформація про особу, аналіз якої дає можливість ідентифікувати її з невизначеного кола інших осіб [5, с. 13].

Зокрема, в законі України «Про Національну поліцію» щодо реалізації поставлених завдань у межах своїх повноважень, які впливають на оптимально якісне вирішення питання щодо встановлення особи, прописано у ст. 25 «Повноваження поліції у сфері інформаційно-аналітичного забезпечення» та у ст. 26 «Формування інформаційних ресурсів поліцією» [2]. На нашу думку, в такий спосіб частково зроблено спробу законодавчо легітимізувати методи та форми діяльності поліції, які ефективно сприятимуть встановленню фізичної чи юридичної особи, що були запропоновані нами у попередніх дослідженнях на прикладах діяльності міліції [5].

Єдиним не вирішеним питанням як в діяльності міліції, так і в діяльності Національної поліції в нормах права є термінологічна незгодженість поняття «встановлення особи». Зараз закон України «Про Національну поліцію» містить в собі такі терміни: «встановлення особи» («установлення особи»), «визначення особи» та «ідентифікація за зовнішніми ознаками».

Так, наприклад, у п. 15 ст. 23 «Основні повноваження Національної поліції» закону України «Про Національну поліцію» зазначається, що поліція вживає заходів для *визначення осіб*, які не здатні через стан здоров'я, вік або інші обставини повідомити інформацію про себе. І далі по тексту – *встановлює особу* за невпізнаним трупом.

У п. 1 ст. 32 «Перевірка документів особи» закону України «Про Національну поліцію» зазначено, що поліцейський може зупинити особу і вимагати пред'явлення нею документів, які посвідчують особу, для *визначення її особи* або документів, які підтверджують відповідне право, для перевірки наявності відповідних прав у випадках якщо особа володіє зовнішніми ознаками схожими на зовнішні ознаки особи, яка перебуває в розшуку, або безвісно зниклої особи.

У п. 5 ст. 26 закону України «Про Національну поліцію» зазначено, що поліція наповнює та підтримує в актуальному стані бази (банки) даних, що входять до єдиної інформаційної системи Міністерства внутрішніх справ, стосовно *установлення особи* невпізнаних трупів та людей, які не можуть надати про себе будь-яку інформацію у зв'язку з хворобою або неповнолітнім віком. І далі у ч. 4 ст. 30 «Види поліцей-

ських заходів» зазначено, що якщо поліцейського неможливо *ідентифікувати* за зовнішніми ознаками, він зобов'язаний пред'явити особі документ, що посвідчує його повноваження.

Відповідно до Словника української мови слова *визначати, визначувати, визначити* мають такі значення: 1) встановлювати, розпізнавати що-небудь за певними ознаками; 2) розкривати суть чого-небудь, характеризувати, формулювати, робити визначення; 3) виділяти, призначати кого- або що-небудь для якоїсь мети; 4) намічати, накреслювати для виконання; 5) зумовлювати що-небудь, бути причиною чогось [6]. Слово *установлювати (встановлювати)* розуміють як визначати, розпізнавати за певними ознаками [6]. Крім того, термін «*встановлення особи*» перекладається англійською, як *identification*. Тобто, як ми бачимо, терміни «встановлення особи» («установлення особи»), «визначення особи» та «ідентифікація особи», що вживаються в законі України «Про Національну поліцію», мають синонімічне значення.

Проте, з токи зору окремих норм права, термін «ідентифікація особи», який отримав нормативно-правове вираження, на відміну від терміна «встановлення особи» має, по суті, більш вузьке смислове значення. Так, закон України «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус» у ст. 3 подає термінологічні визначення. Зокрема, термін «*ідентифікувати*» трактується як здійснювати комплекс заходів, який дозволяє виконувати пошук за принципом «один до багатьох», співставляючи надані особою біометричні дані з колекцією шаблонів, що представляють усіх осіб, інформацію про яких внесено до Реєстру. А термін «*ідентифікація особи*» пропонується розуміти як встановлення тотожності особи за сукупністю інформації про неї за допомогою біометричних даних, параметрів [7].

Для більш точного розуміння цих понять Закон уточнює сутність термінів «біометричні дані» та «біометричні параметри». Так, біометричні дані – це сукупність даних про особу, зібраних на основі фіксації її характеристик, що мають достатню стабільність та істотно відрізняються від аналогічних параметрів інших осіб (біометричні дані, параметри – відцифрований підпис особи, відцифрований образ обличчя особи, відцифровані відбитки пальців рук). А біометричні параметри – це вимірювальні фізичні характеристики або особистісні поведінкові риси, що використовуються для ідентифікації

(впізнання) особи або верифікації наданої ідентифікаційної інформації про особу [7].

На відміну від такого нормативного визначення терміна «ідентифікація» закон України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» зазначає наступне: *ідентифікація* – це отримання суб'єктом первинного фінансового моніторингу від клієнта (представника клієнта) ідентифікаційних даних [8]. У законі України «Про захист персональних даних» мова йде вже про *персональні дані*. Визначення цього поняття наводиться в абзаці восьмому ст. 2, де зазначено, що персональними даними є відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована [9].

У законі України «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту» зазначено, що *ідентифікація особи* – це заходи, пов'язані зі встановленням органами виконавчої влади особи заявника, який звернувся із заявою про визнання його біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, і не має документів, що посвідчують його особу, або такі документи фальшиві [10].

У проекті закону України «Про єдину систему електронної взаємодії» пропонується розуміння терміна «ідентифікація» в його спеціальній формі «електронна ідентифікація» – процес встановлення тотожності фізичної особи, юридичної особи, фізичної особи – представника юридичної особи, інформаційної або інформаційно-телекомунікаційних системи з використанням ідентифікаційних даних, поданих в електронній формі. Крім того, цей проект нормативного акта пропонує використання поняття «*автентифікація*» – ідентифікація фізичної, юридичної особи, інформаційної або інформаційно-телекомунікаційних системи, а також походження та цілісність електронних даних [11].

Як бачимо, законодавець узагальнено пропонує розуміти ідентифікацію як впізнання особи з використанням характерних лише їй даних або верифікацію наданої ідентифікаційної інформації про особу, що також потребує розкриття змісту спеціальної термінології.

Верифікація (пізньолат. *verificatio* – підтвердження; лат. *verus* – істинний, *facio* – роблю) – доказ того, що вірогідний факт або твердження є істинним. Термін використовується залежно від того, як обґрунтовується істина: базується на приведенні одного доказу або ар-

гументу чи повинна підтверджуватися можливістю багаторазового відтворювання, тобто перевірятися практикою [12]. З англійської слово *verification* перекладається як перевірка, підтвердження, звіряння.

Термін «верифікація» і його спеціальні визначення зустрічаються також у нормативних актах різних галузей права. Наприклад, у Митному кодексі України ст. 47 називається «Верифікація (перевірка достовірності) сертифікатів про походження товару з України» [13]. У законі України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» зазначено, що *верифікація клієнта* – це встановлення (підтвердження) суб'єктом первинного фінансового моніторингу відповідності особи клієнта (представника клієнта) у його присутності отриманим від нього ідентифікаційним даним [8].

На відміну від існуючих правових засобів запобігання інших видів правопорушень та протидії їм, механізм ідентифікації особи, на нашу думку, досить чітко прописаний саме в законі України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» і покладений на більш широке коло суб'єктів, які здійснюють таку діяльність. Зокрема, в ч. 9 та 10 ст. 9 «Ідентифікація, верифікація та вивчення клієнтів», зазначено, що суб'єкти первинного фінансового моніторингу під час ідентифікації та верифікації резидентів встановлюють:

1) *для фізичної особи* – прізвище, ім'я та по батькові, дату народження, номер (та за наявності – серію) паспорта громадянина України (або іншого документа, що посвідчує особу та відповідно до законодавства України може бути використаним на території України для укладення правочинів), дату видачі та орган, що його видав, реєстраційний номер облікової картки платника податків України (або ідентифікаційний номер згідно з Державним реєстром фізичних осіб – платників податків та інших обов'язкових платежів) або номер (та за наявності – серію) паспорта громадянина України, в якому проставлено відмітку про відмову від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків України чи номер паспорта із записом про відмову від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків України в електронному безконтактному носії;

2) для фізичної особи – підприємця – прізвище, ім'я та по батькові, дату народження, номер (та за наявності – серію) паспорта громадянина України (або іншого документа, що посвідчує особу та відповідно до законодавства України може бути використаним на території України для укладення правочинів), дату видачі та орган, що його видав, реєстраційний номер облікової картки платника податків (або ідентифікаційний номер згідно з Державним реєстром фізичних осіб – платників податків та інших обов'язкових платежів) або номер (та за наявності – серію) паспорта громадянина України, в якому проставлено відмітку про відмову від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків України чи номера паспорта із записом про відмову від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків України в електронному безконтактному носії; дату та номер запису в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців про проведення державної реєстрації; реквізити банку, в якому відкрито рахунок, і номер поточного рахунку (за наявності);

3) для юридичної особи – повне найменування, місцезнаходження; дату та номер запису в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців про проведення державної реєстрації, відомості про виконавчий орган; ідентифікаційні дані осіб, які мають право розпоряджатися рахунками та/або майном, дані, що дають змогу встановити кінцевих бенефіціарних власників (контролерів); ідентифікаційний код згідно з Єдиним державним реєстром підприємств та організацій України; реквізити банку, в якому відкрито рахунок, і номер поточного рахунку.

Під час ідентифікації та верифікації нерезидентів суб'єкти первинного фінансового моніторингу встановлюють:

1) для фізичної особи – прізвище, ім'я та (за наявності) по батькові, дату народження, номер (та за наявності – серію) паспорта (або іншого документа, що посвідчує особу та відповідно до законодавства України може бути використаний на території України для укладення правочинів), дату видачі та орган, що його видав, громадянство;

2) для юридичної особи – повне найменування, місцезнаходження; реквізити банку, в якому відкрито рахунок, номер банківського рахунку; з'ясовують відомості про органи управління; ідентифікаційні дані осіб, які мають право розпоряджатися рахунками та/або майном, дані, що дають змогу встановити кінцевих бе-

нефіціарних власників (контролерів). Суб'єкту первинного фінансового моніторингу надається також копія легалізованого витягу з торгового, банківського чи судового реєстру або нотаріально засвідчене реєстраційне посвідчення уповноваженого органу іноземної держави про реєстрацію відповідної юридичної особи. Суб'єкт первинного фінансового моніторингу щодо трастів додатково повинен з'ясувати ідентифікаційні дані довірительів та довірених осіб [8].

На відміну від ідентифікації фізичної та юридичної особи в правозастосовній діяльності державних органів у різних сферах суспільних відносин, як і в правоохоронній діяльності Національної поліції України, виникає необхідність встановлення (ідентифікації) особи, яка наділена спеціальними (додатковими) ознаками. Так, у законі України «Про запобігання корупції» названі *особи, уповноважені на виконання функцій держави або місцевого самоврядування* (посадові, службові особи та інші особи – особи рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ, державної кримінально-виконавчої служби, податкової міліції, особи начальницького складу органів та підрозділів цивільного захисту, члени Національного агентства з питань запобігання корупції, члени Центральної виборчої комісії) та *особи, які прирівнюються до осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування* (посадові особи юридичних осіб публічного права, особи, які не є державними службовцями, посадовими особами місцевого самоврядування, але надають публічні послуги, особи, які постійно або тимчасово обіймають посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських обов'язків, або спеціально уповноважені на виконання таких обов'язків у юридичних особах приватного права незалежно від організаційно-правової форми, а також інші особи, які не є службовими особами та які виконують роботу або надають послуги відповідно до договору з підприємством, установою, організацією) [14].

Крім того, в законах України «Про запобігання корупції», «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту», «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» [15], у Кодексі України про адміністративні правопорушення [16] та інших нормативних актах зазначено значне коло осіб зі спеціальними ознаками – близькі особи, члени сім'ї, виборні особи, суб'єкти декларування, іноземці, особи без громадянства, нелегальні мігранти, біженці, діти, розлучені з сім'єю, особи, які потребують додаткового захисту, особи, які

потребують тимчасового захисту тощо, встановлення яких має обов'язкове значення в правоохоронній діяльності Національної поліції.

Успішність реформування органів внутрішніх справ України, першим кроком якого є створення Національної поліції, на яку покладено повноваження щодо реалізації правоохоронних завдань, обумовлена залежністю вирішення окремих питань правового та організаційно-технічного забезпечення діяльності щодо встановлення особи. Перш за все, виникає необхідність нормативного впорядкування понять, що розкривають термінологічне розуміння поняття «встановлення особи».

Разом з цим необхідно вказати, що встановлення осіб, які наділені додатковими спеціаль-

ними ознаками, потребує отримання поліцією додаткової інформації про таку особу, а це вимагає створення ефективного механізму оперативного отримання необхідної інформації. Цей механізм має включати наявність технічних можливостей доступу до джерел такої інформації, реєстрів правоохоронних органів, інших публічних органів та установ, комунікативних мереж тощо. Наступним необхідним кроком є розробка нормативно закріплених методологічних основ щодо позитивного вирішення питань встановлення особи як сукупності алгоритму дій і тактики діяльності поліції з урахуванням типових ситуацій, що становить предмет подальших наукових досліджень.

Список використаних джерел

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Про Національну поліцію : закон України від 2 лип. 2015 р. № 580-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-viii>.
3. Адміністративне право України. Академічний курс. Т. 1. Загальна частина : підручник / редкол.: Авер'янов В. Б. (голова) [та ін.]. – Київ : Юрид. думка, 2004. – 584 с.
4. Пригара Л. І. Юридична техніка актів правозастосування : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Пригара Леся Іванівна. – Київ, 2008. – 20 с.
5. Процких О. Ю. Адміністративно-правове регулювання діяльності міліції щодо встановлення особи : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Процких Олександр Юрійович. – Київ, 2012. – 19 с.
6. Установлювати // Словник української мови : Академічний тлумачний словник (1970–1980) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sum.in.ua/s/ustanovljувaty>.
7. Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус : закон України від 20 листоп. 2012 р. № 5492-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5492-17>.
8. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення : закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1702-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1702-18>.
9. Про захист персональних даних : закон України від 1 лип. 2010 р. № 2297-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17>.
10. Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту : закон України від 8 лип. 2011 р. № 3671-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3671-17>.
11. Про єдину систему електронної взаємодії : проект закону України [Електронний ресурс] // eTransformation : [сайт] / Робоча група з урядової політики в е-урядуванні. – 30.09.2014. – Режим доступу: <http://etransformation.org.ua/2014/09/30/185/>.
12. Верифікація // Вікіпедія [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Верифікація>.
13. Митний кодекс України : закон України від 13 берез. 2012 р. № 4495-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17>.
14. Про запобігання корупції : закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1700-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>.
15. Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства : закон України від 22 верес. 2011 р. № 3773-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3773-17>.
16. Кодекс України про адміністративні правопорушення : закон України від 7 груд. 1984 р. № 8073-X [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.

Надійшла до редколегії 26.08.2015

ПРОЦКИХ А. Ю. ВОПРОСЫ УСТАНОВЛЕНИЯ ЛИЧНОСТИ В ДЕЯТЕЛЬНОСТИ НАЦИОНАЛЬНОЙ ПОЛИЦИИ УКРАИНЫ

Изложено направление усовершенствования административной деятельности Национальной полиции Украины, связанной с созданием совершенных методов и форм правового регулирования и обеспечения эффективности её деятельности по установлению личности.

Ключевые слова: *установление личности, административная деятельность, Национальная полиция Украины.*

PROTSKYKH O. Y. THE ISSUE OF IDENTIFICATION OF A PERSON WITHIN THE ACTIVITIES OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE

The direction of improving administrative activities of the National Police of Ukraine related to the creation of perfect methods and forms of legal regulation and guaranteeing its effectiveness concerning the identification of a person is stated.

It is noted on the necessity of regulatory ordering of the terminological understanding of the concept of «identification of a person». It is stated that the identification of a person endowed with special additional features, requires police to obtain additional information about that person, requiring the creation of a mechanism of operative receiving the necessary information. This mechanism should include the availability of technical capabilities of the access to the sources of such information, registers of law enforcement agencies, other public bodies and institutions, communication networks, etc. There is also the need to develop regulatory consolidated methodological basis concerning the positive solution of the issue of the identification of a person as a set of algorithm of actions and tactics of the police activity on the basis of typical situations that is the subject of further research.

Keywords: *identification of a person, administrative activities, National Police of Ukraine.*

УДК [351.741:004.89](477)

Д. Ю. УЗЛОВ,

*кандидат технических наук,
начальник управления информационно-аналитического обеспечения
ГУМВД Украины в Харьковской области;*

В. М. СТРУКОВ,

*кандидат технических наук, доцент,
заведующий кафедрой информационных технологий и защиты информации
факультета права и массовых коммуникаций
Харьковского национального университета внутренних дел;*

А. Б. ГРИГОРОВИЧ,

*начальник отдела управления информационно-аналитического обеспечения
ГУМВД Украины в Харьковской области;*

А. И. ПЕТРУСЕНКО,

*старший инженер-программист управления информационно-аналитического обеспечения
ГУМВД Украины в Харьковской области;*

С. Н. ДОСКАЛЕНКО,

*инженер-программист управления информационно-аналитического обеспечения
ГУМВД Украины в Харьковской области*

ПРИМЕНЕНИЕ ИНТЕЛЛЕКТУАЛЬНОЙ СИСТЕМЫ КРИМИНАЛЬНОГО АНАЛИЗА В РЕАЛЬНОМ ВРЕМЕНИ (RICAS) ДЛЯ АНАЛИТИЧЕСКОГО СОПРОВОЖДЕНИЯ ОПЕРАТИВНО-РОЗЫСКНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ И ДОСУДЕБНОГО РАССЛЕДОВАНИЯ

Исследована проблема повышения эффективности информационно-аналитической работы в органах внутренних дел путём создания интеллектуального технологического инструментария нового поколения. Проанализировано современное состояние информационно-аналитического обеспечения органов внутренних дел Украины и сформулированы его характерные особенности. Выполнен обзор зарубежных автоматизированных средств информационно-аналитической работы, выделены их достоинства и недостатки. В качестве решения сформулированных проблем предложено использовать геоинформационную интеллектуальную систему криминального анализа в реальном времени – Real-time Intelligence crime analytics system (RICAS). Описаны её назначение, функциональные возможности, методики выполнения криминального анализа средствами системы, преимущества по сравнению с существующими аналогами и новизна.